

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/133/2020
Identifikačné číslo spisu: 1512227071
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1512227071.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zastúpenej JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27, proti žalovaným 1/ K. A., bývajúcemu v D., zastúpenému JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1890/50 a 2/ C. I., bývajúcemu v R., zastúpenému Mgr. Štefanom Slováčikom, advokátom, so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda 33, o zaplatenie 3.153,43 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10C/211/2012, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. septembra 2018 sp. zn. 5Co/187/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. februára 2018 č. k. 10C/211/2012-410 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 3.153,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy od 27. júna 2011 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci vychádzajúc zo skutkových a právnych záverov mal za nesporné, že za vinníka dopravnej nehody, ktorá sa stala 22. marca 2010, bol označený žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla zn. Opel Omega, ktorý svojím konaním porušil predpisy o premávke na pozemných komunikáciách platné a účinné v danom čase. Konštatoval, že v danom prípade žalovaný 1/ ako priamy škodca zodpovedá za vzniknutú škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Žalovaný 1/ (§ 24 ods. 7 prvá veta v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnenie niektorých zákonov, ďalej aj „zák. č. 381/2001 Z. z.“) bol povinný mať pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti a presvedčiť sa, či vozidlo je poistené a preto nesie zodpovednosť s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1 OZ (rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Cdo 134/2009 a 4 Cdo 284/2010). Súd prvej inštancie mal za to, že

tvrdenie žalovaného 1/, že mal od p. N. zelenú kartu a poisťku ako sám vypovedal, nepreukazuje aj nezaplatenie povinného zmluvného poistenia. Dňa 21. mája 2014 na pojednávaní právny zástupca žalovaného 1/ uviedol, že žalovaný 1/ mal k dispozícii zelenú kartu a predpokladal, že vozidlo je poistené. Z potvrdenia KOOOPERATIVA poisťovňa a. s. z 30. mája 2014 súd zistil, že poistná zmluva k predmetnému vozidlu zanikla 1. februára 2009 pre nezaplatenie poistného. Z Protokolu o odovzdaní a prevzatí vozidla Opel Omega síce vyplýva, že bolo odovzdané potvrdenie o zaplatení PZP, tento údaj však bol nepravdivý, nakoľko v čase dopravnej nehody toto poistenie k vozidlu zaplatené nebolo. Rovnako je nepravdivý údaj o nepojazdnosti vozidla, nakoľko žalovaný 1/ ho z Vinodolu, kde bolo vozidlo odstavené, jazdou na ňom prevážal do Nítry a spôsobil ním dopravnú nehodu. Žalovaný 1/ si zaplatenie poistného nepreveril. Súd prvej inštancie v zmysle intencií odvolacieho súdu skúmal, či možno vylúčiť zodpovednosť žalovaného 1/ podľa § 420 ods. 2 OZ, teda či bol v pozícii ako zamestnanec K. N., ktorý mal odviezť vozidlo a vykonať činnosť v zmysle Dohody o vykonaní práce. Uviedol, že bola zistená existencia pracovného pomeru medzi K. N. a žalovaným 1/. Jednalo sa o činnosť občasnú, sporadickú, výlučne podľa potreby K. N., avšak žalovaný 1/ neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že nepreukázal, že odvoz vozidla žalovaného 2/ bol činnosťou na základe Dohody o vykonaní práce, alebo len priateľskou službou, ako sám napísal v liste žalobkyni nazvanom „Vyjadrenie ku skutkovému stavu a škodovej udalosti“ adresovanom žalobkyni. Okrem toho žalovaný 1/ bol žalobkyňou ešte vo výzve z 26. mája 2011 vyzvaný, že v prípade, že dopravnú nehodu spôsobil pri výkone pracovnej činnosti, aby túto skutočnosť oznámil a zdokladoval. Dohodu o vykonaní práce predložil až v súdnom konaní pred pojednávaním 19. januára 2015, následne potom ako takúto „Dohodu“ predložil vypočúvaný svedok K. C.. Žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom; keď tento zavinene porušil pravidlá cestnej premávky a v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním spôsobil škodu na majetku poškodeného. Dôkazy vykonané v konaní nasvedčujú tomu, že pracovnú činnosť mal vykonávať na základe Dohody o vykonaní práce s p. N., nepreukázal však bez akýchkoľvek pochybností, že odvoz vozidla dňa 22. marca 2010 bol práve touto činnosťou. Spoločnosť EVOL spol. s r. o. do spisu zaslala Generálne plnomocenstvo udelené K. N., z ktorého vyplýva, že je platné len spolu s individuálnym písomným plnomocenstvom, udeleným tejto spoločnosti konkrétnou leasingovou spoločnosťou a presnou identifikáciou tretej osoby a špecifikáciou dlžnej pohľadávky, hnutelnej veci, resp. iných majetkových hodnôt. Zaslala tiež aj Splnomocnenie - poverovací dokument inkasa (č. l. 128) spoločnosti BANCO MAIS S.A. z 9. februára 2010 pre spoločnosť EVOL spol. s r. o. K. N. mal od spoločnosti EVOL spol. s r. o. len udelené teda plnomocenstvo na prevzatie hnutelných vecí na dobu neurčitú, a preto nemožno činnosť žalovaného 1/ považovať za výkon práce a vylúčiť jeho zodpovednosť podľa § 420 ods. 2 OZ, nakoľko K. N. nebol fyzickou osobou akú má na mysli ustanovenie § 420 ods. 2 OZ. Na druhej strane žalovaný 1/ ako vodič vozidla, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, nebol splnomocnencom ani spoločnosti, ktorá odoberala pre leasing spoločnosti vozidlá, teda spoločnosti EVOL spol. s r. o. Žalobkyňa pristúpila k uplatneniu regresnej pohľadávky voči žalovanému 1/ z dôvodu porušenia zákonom stanovených povinností, ktoré nemajú súvis s výkonom jeho pracovných úloh. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade išlo o subjektívne porušenie povinností žalovaného 1/, za ktoré je zodpovedný, a ktoré mu vyplývajú všeobecne z pozície vodiča motorového vozidla bez ohľadu na jeho pracovné zaradenie, prípadne všeobecne bez ohľadu na to, či žalovaný 1/ ako vodič akéhokoľvek motorového vozidla je, alebo nie je niekde zamestnaný. Žalovaný 1/ ako vodič účastný na dopravnej nehode preto sám zodpovedá za vzniknutú škodu, a to bez ohľadu na to, či vykonával alebo nevykonával činnosť pre právnickú alebo inú osobu. Porušenie vyššie uvedeného ustanovenia zákona o cestnej premávke nemožno totiž považovať za plnenie, resp. neplnenie úloh, na základe pokynu zamestnávateľa. Jedná sa totiž o subjektívnu povinnosť každého vodiča motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom; keď tento zavinene porušil pravidlá cestnej premávky a v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním spôsobil škodu na majetku poškodeného, a teda celkom nepochybne zodpovedá za škodu podľa ustanovenia § 420 ods. 1 OZ. Preto žalovaného 1/ k zaplateniu dlžnej sumy zaviazal spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/. Pokiaľ ide o žalovaného 2/, súd prvej inštancie zistil, že v čase dopravnej nehody bol držiteľom a prevádzateľom predmetného motorového vozidla. V čase spôsobenia dopravnej nehody nebolo vozidlo poistené zo zákona. Žalovaný 2/ si nesplnil svoju povinnosť platiť povinné zmluvné poistenie, ktoré splácal v leasingových splátkach. V dôsledku tejto skutočnosti zanikla poistná zmluva podľa oznámenia

KOOPERATIVY poisťovne a. s. 1. februára 2009, teda vozidlo nemalo povinné zmluvné poistenie. Súd prvej inštancie tak považoval v konaní za rozhodujúce zodpovedanie otázky, či na strane žalovaného 2/ ako prevádzateľa dotknutého motorového vozidla možno konštatovať, že napriek tomu, že s predmetným motorovým vozidlom nedisponoval, je alebo nie je naplnená zákonom vyžadovaná podmienka jeho spoluzodpovednosti za spôsobenú škodu tým, že použitie dotknutého motorového vozidla umožnil v dôsledku svojej nedbanlivosti. Uviedol, že pre naplnenie podmienky nedbanlivosti podľa ustanovenia § 430 ods. 1 veta druhá OZ postačuje aj nedbanlivosť nevedomá, ktorá zodpovedá psychickému vzťahu prevádzateľa motorového vozidla k prípadnému zneužitiu tohto motorového vozidla, ktorá je daná tým, že prevádzateľ síce nechcel, aby došlo k použitiu, resp. k zneužitiu predmetného motorového vozidla a ani nevedel o tom, že spôsob jeho zabezpečenia, ktorý zvolil, nie je dostačujúci, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje postavenie či osobné pomery vedieť mal a mohol. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 313/2013 zo 14. apríla 2016, publikované pod č. 23 v časopise zo Súdnej praxe č. 3/2016. V zmysle tohto rozhodnutia: „spoločná a nerozdielna zodpovednosť škodcu a prevádzateľa prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď prevádzateľ motorového vozidla umožnil nedbanlivosťou jeho použitie treťou osobou (§ 430 ods. 1 druhá veta OZ); stačí pritom nedbanlivosť nevedomá, že prevádzateľ nechcel, aby dopravný prostriedok bol zneužitý a ani nevedel, že spôsob jeho zabezpečenia, ktorý zvolil, nie je dostatočný a umožňuje zneužitie motorového vozidla v čase jeho neprítomnosti, hoci vzhľadom na okolnosti a svoje postavenie, či osobné pomery vedieť mal a mohol. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 2/ je podľa ustanovenia § 430 ods. 1 OZ osobou zodpovednou za škodu, ktorému ako prevádzateľovi tohto motorového vozidla prislúcha povinnosť uzavrieť poisťovnú zmluvu podľa zák. č. 381/2001 Z. z.; keďže táto škoda bola spôsobená prevádzkou vozidla, ku ktorému nebola uzavretá poisťovná zmluva. Pokiaľ teda žalobkyňa poskytla poškodenému z garančného fondu poisťovné plnenie za žalovaného 2/, má proti nemu z tohto dôvodu právo na náhradu podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., tzv. právo postihu - regresu; čo bolo v konaní nesporné; a preto súd prvej inštancie žalovaného 2/ k zaplateniu žalovanej sumy 3.153,43 eur zaviazal spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/. Žalovaný 2/ svojou vedomou nedbanlivosťou, keď vozidlo, ktorého bol vlastníkom odložil mimo svojho faktického dosahu u inej osoby, údajne za účelom opravy. V čase dopravnej nehody bol stále prevádzkovateľom vozidla, hoci ho sám nevedel, ale mal právnu moc nad uvedeným vozidlom. Jeho obrana, že nevedel o tom, že mu vozidlo bude odobraté je účelová, pretože z listinných dôkazov vyplývalo, že bol kontaktovaný osobami spoločnosti EVOL spol. s r. o. (viď č. I. 130 spisu), ktorí práve od neho mali informáciu, že vozidlo užívala tretia osoba a mala ho s jeho súhlasom v obci Vinodol, kde bolo aj vozidlo nájdené a odobraté. Ako vlastníak vozidla mal povinnosť platiť povinné zmluvné poistenie a plniť si aj povinnosti z úverovej zmluvy č. XXXXX. Podľa Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. je úrok z omeškania stanovený dvojnásobkom diskontnej sadzby určenej Národnou bankou SR k prvému dňu omeškania. Podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., účinného od 1.1.2009, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, podľa nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z. z., účinného od 1. februára 2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, ak vzťah vznikol po 1. februári 2013. Žalovaní sa s peňažným plnením dostali do omeškania, súd priznal žalobkyni zákonný ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % z priznanej istiny od 27. júna 2011, odo dňa nasledujúceho po dni 26. júna 2011, dokedy mali v zmysle výzvy žalobkyne z 26. mája 2011 nahradiť poisťovné plnenie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 18. septembra 2018 sp. zn. 5Co/187/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie

potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100 %. Výslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a teda arbitrárne. Konštatoval, že celé odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je zhrnuté v bode 45. a 46. Má za to, že takéto odôvodnenie nie je postačujúce, čím bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces.

4. Žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie dovolateľa ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) došiel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a nepreskúmateľné v tom, že odvolací súd sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. V súvislosti s uvedenou námietkou arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok.

15. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že obsah spisu, ako aj obsah odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, od ktorej sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to od otázky „či v danom prípade ide o škodu, ktorá bola

spôsobená pri vykonávaní činnosti pre inú osobu“ a zároveň poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 228/2012.

17. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 CSP dovolací súd uvádza, že dovolateľ v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením lex specialis), dovolanie ale podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených § 422 ods. 1 CSP je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

18. V danom prípade sa dovolateľ žalobou podanou na súde prvej inštancie 23. januára 2012 domáhal zaplata sumy 3.153,43 eur, kedy bola výška minimálnej mzdy 327,20 eur v zmysle nariadenia vlády č. 422/2008 Z. z. v platnom znení, desaťnásobok tejto sumy je 3.272 eur. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (3.153,43 eur < 3.272 eur), teda dovolanie voči tomuto rozhodnutiu je neprípustné.

19. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 CSP ako neprípustné odmietol.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje. O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.